

har udtalt, nemlig at naar Møllen kommer til Salg, vil der ikke kunne udbringes Mere af den end det, der ſtaar i Møllen for an Statskaſſens Tilgodehavende, thi derſom en Mand ikke kan give Mere for Møllen, ſer jeg ikke, hvorledes han foruden at betale det, der ſtod prioriteret i Møllen, kan give en Afſtægt, thi det er dog ogſaa Penges Værdi. Det er unægteligt. Den Formening, at Salget af Møllen ikke kan bringe hel eller delviſ Dækning af Statskaſſens Tilgodehavende, forekommer mig ikke at ſtaa ſom ſynderlig ſtærkt begrundet. Behandlingen af dette Tilfælde i Overenſtemmelse med, hvad vi næſtſidſt vedtog med Henſyn til Grændſemøllerne, nemlig ved Sønderſkov Mølle, vilde føre til, at Møllen blev ſolgt, at Staten, ſom jeg haaber, ſik fuld Dækning for ſit Tilgodehavende, og at man ſaa tilſtod denne Møller en livsvarig Underſtøttelse, ſvarende til den Rentefrihed, han hidtil har nydt. Men at dette ikke paa nogen Maade kan ſtilles lig med hel Eftergivelse af Gjælden, er ganſke klart, og det forekommer mig, at der ikke er ophlyst Noget i dette Tilfælde, ſom kunde foranledige os til at gaa videre, end vi i ganſke lignende Tilfælde hidtil ere gaaede. Den ſidſte Afgjørelſe, der er truffen angaaende en af diſſe Grændſemøller, var for Bamdrup Mølle, hvor der paa Grund af de ganſke ſærlige Forhold, hvorunder Sønnen i ſin Tid havde overtaget Familiens Eiendom, nu da han maatte gaa bort fra den, blev tilſtaaet ham ikke et Beløb ſvarende til Statskaſſens Tilgodehavende, men en Del deraf, en Kapital en Gang for alle, hvilket han mente vilde være nyttigere for ham, da han havde erhvervet en anden Eiendom, end om han havde ſaaet en livsvarig Underſtøttelse. Bliver alſaa dette Andragende henviſt til mig, vilde jeg dog formene, at hvis der ellers ſkal gjøres Noget for denne Mand, ligger det nærmest, at Staten ſøger at redde ſin Kapital, og at Manden maa nøies med, i Righed med hvad der ſtete ved Sønderſkov Mølle, at ſaae en livsvarig Underſtøttelse. — I det jeg ligesom den ærede Ordſfører for Flertallet, hvad Invalideandragenderne angaar, forbeholder mig at komme ſidſt til dem, ſkal jeg nu omtale det Andragende, der er opført ſom en ſærlig Indſtilling fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 1ſte Valgfreds (C. B. Nyholm). Jeg tror, at

den ærede Unbefaler har fuldſtændig og rigtig ophlyst Forholdet med Henſyn til denne Andrager ſaaledes, ſom det virkelig er, men naar den ærede Unbefaler drog den Slutning, at der ſaa i Henhold til det Ophlyſte var et Billighedſkrav til Stede, vilde jeg hellere have det udtrykt ſaaledes, at der er et Medlidenhedſkrav til Stede; det tror jeg egentlig vilde være forrekkere. Jeg er vedblivende af den Formening, at Andragendet ikke kan komme i Betragtning i Henhold til Finantſministeriets ſkrivelse af 13de Marts 1868, men paa den anden Side kan der jo af Finantſministeriets Underſtøttelſekaſſe, naar Midlerne ſtrække til, ydes en Underſtøttelse til denne Mand ogſaa af et større Beløb end 100 Kr., ſom man har tilſagt ham. Forſt naar man ſkal op over 200 Kr., eller naar Underſtøttelſekaſſens Kræfter ikke ſtrække til, behøves ſærlig Bevilling fra Rigsdagens Side. Hvis alſaa dette Andragende, ſom blev ſærlig anbefalet af den ærede Folkethingſmand, bliver henviſt til mig, anbefalet til mig, ſkal jeg paany tage dette Spørgſmaal frem, ikke af veie Retſkravet, men kun tagende Henſynet til denne Mandſ utvivlſomme Trang, til at han utvivlſomt har været i Statens Tjeneste, har forrettet denne Tjeneste godt og efter at have forladt Statstjenesten har haft ſaa ſærbdeles godt anbefalende Vidneſbyrd.

Derefter kommer jeg til den ſtorſte Gruppe eller det ſtorſte Dal af de Andragender, der foreſlaas henviſte til mig, og ſom jo angaar Invaliderne. Jeg er ganſke enig med den ærede Ordſfører for Flertallet i, at det ikke fører til Noget at optage en Diskuſſion her i Thinget om hvert enkelt af diſſe Invalidetilfælde, og jeg kunde have ønsket, at den ærede Ordſfører havde fulgt Reglen og ikke gjort en Undtagelſe derfra ved ſærlig at fremhæve et enkelt Tilfælde, ganſke viſt ſom Exempel, men En angiver et Tilfælde ſom Exempel og en Anden et andet, og Følgen deraf bliver i Virkeligheden, at man kommer her til at forhandle, uden ſaavidt jeg ſkønner til nogen Fordel, i Details diſſe Tilfælde. Jeg ſkal forſt gjøre en Bemærkning lige overfor den ærede Ordſførerſs Beſlagelser over, at Henviſningerne fra forrige Aar til Finantſministeren ikke havde ført til noget bedre Reſultat, end at kun en Enkelt af de henviſte formentlige Invalider i